

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **ALCOR, s. r. o.**, se sídlem Masarykova 1148, Zlín, zast. Mgr. Radkem Salajkou, LL. M., advokátem se sídlem Hlubočepská 1156/38b, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 10. 2016, čj. 47472/16/5200-10421-700366 a čj. 47473/16/5200-10421-700366, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2018, čj. 31 Af 91/2016-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti výroku I rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2018, čj. 31 Af 91/2016-40, **se odmítá.**
- II. Kasační stížnost proti výrokům II a III rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2018, čj. 31 Af 91/2016-40, **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Zlínský kraj (správce daně) vyměřil žalobkyni dvěma dodatečnými platebními výměry, oběma ze dne 25. 2. 2016, daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2012 a 2013, a současně jí uložil povinnost uhradit penále. Při daňové kontrole totiž správce daně vyhodnotil, že příjmy žalobkyně z fakturace jejího jednatele Ing. Radoslava Modlitby na základě smlouvy o dílo jsou příjmy ze závislé činnosti podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 235/2004 Sb., o daních z příjmů, ve znění do 31. 12. 2013, a měly být i takto zdaněny.

[2] Žalobkyně podala proti platebním výměrům odvolání, jimž žalovaný nevyhověl. V odvolacích rozhodnutích ze dne 27. 10. 2016 označených v záhlaví naopak vyměřil žalobkyni daň ve větší výši, než stanovil správce daně v platebních výměrech. Žalovaný určil, že má žalobkyně doplatit za zdaňovací období roku 2012 daň ve výši 207 255 Kč a penále ve výši 41 451 Kč a za zdaňovací období roku 2013 daň ve výši 312 817 Kč a penále ve výši 62 563 Kč.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutím žalovaného žaloby, v nichž tvrdí, že její jednatel Ing. Radoslav Modlitba pro ni vykonával práci pouze živnostensky na základě smlouvy o dílo a jeho práce nenaplnuje znaky závislé činnosti. Specifická díla prováděná Ing. Modlitbou jsou autorskými díly.

[4] Krajský soud v Brně výrokem I spojil žaloby ke společnému projednání a výrokem II je zamítl. Konstatoval, že zjištění správce daně jednoznačně svědčí ve prospěch závěru, že činnost Ing. Modlitby pro žalobkyni materiálně představovala závislou činnost ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů. Žalobkyně naproti tomu ničím nevyvrátila závěry žalovaného, neprokázala svá tvrzení o samostatné výdělečné činnosti Ing. Modlitby, a zejména neprokázala tvrzení, že výsledkem této činnosti byla autorská díla.

II. Kasační řízení

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů nesprávného právního posouzení věci, procesních pochybení krajského soudu, neúplně zjištěného skutkového stavu a dále pro zmatečnost a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

[6] Stěžovatelka nesouhlasí se spojením věcí. Namítá, že krajský soud měl spojit řízení usnesením před vydáním rozhodnutí o věci samé. Napadený rozsudek je podle stěžovatelky nekompletní a nelze jej považovat ani za rozhodnutí o původním řízení, ani za rozhodnutí o spojeném řízení.

[7] Stěžovatelka namítá, že udělila souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání výlučně v rozsahu původních řízení, nikoli však pro nové spojené řízení. Z obsahu rozsudku je podle stěžovatelky zjevné, že ze spisu vyplynula potřeba nařídit jednání. Krajský soud zneužil dříve poskytnutý souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání v původních řízeních, a aniž si udělal věrohodný obraz o skutkovém stavu na základě nařízeného jednání, zamítl žalobu a obvinil stěžovatelku z neunesení důkazního břemene a nedostatečného prokázání tvrzených skutečností.

[8] Stěžovatelka dále argumentuje, že pro ni Ing. Modlitba nevykonával závislou činnost, ale na základě smlouvy o dílo vyvíjel počítačové programy, které jsou jeho autorským dílem. Ani jedna ze smluvních stran neměla v úmyslu dát vzniknout zaměstnaneckému poměru, je proto třeba respektovat autonomii vůle smluvních stran. Správní orgány a krajský soud neúplně zjistily skutkový stav. Správní orgány zjevně nejsou dostatečně erudovány v oboru výpočetních technologií, neboť závěr o tom, že se nejedná o

pokračování

autorské dílo, postavily na skutečnosti, že předložená ukázka práce Ing. Modlitby (části zdrojového kódu) neobsahuje podpis autora. Takový výklad je v rozporu s § 2 zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona. Jelikož krajský soud nenařídil jednání, znemožnil stěžovatelce doplnit dokazování a objasnit nejasnosti ohledně autorských děl Ing. Modlitby.

[9] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že spojením věcí nebylo zasaženo do práv účastníků řízení. Setrval na svých závěrech, že práce Ing. Modlitby pro stěžovatelku byla závislou činností a stěžovatelka neprokázala, že výsledkem činnosti Ing. Modlitby byla autorská díla.

[10] Stěžovatelka v replice rovněž setrvala na svých postojích. Uvedla, že správní orgány a krajský soud nerozlišují předmět činnosti a zejména povahu jejího výstupu: v posuzované věci je výstupem již z povahy věci autorské dílo.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Kasační stížnost je nepřipustná v části, v níž směřuje proti výroku krajského soudu o spojení věcí ke společnému projednání. Ve zbytku je kasační stížnost nedůvodná.

III. A. Spojení žalob ke společnému projednání

[12] Stěžovatelka vyjadřuje nesouhlas s postupem krajského soudu, který spojil její dvě žaloby proti rozhodnutím žalovaného ke společnému řízení, a to výrokem I svého rozsudku.

[13] Rozhodnutím o spojení věcí ke společnému řízení se pouze upravuje vedení řízení; kasační stížnost proti němu je nepřipustná [§ 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.], a NSS ji proto v této části odmítl (viz rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2004, čj. 2 Afs 3/2003-46, a na něj navazující rozsudky ze dne 13. 11. 2014, čj. 2 Afs 32/2013-20; ze dne 28. 3. 2018, čj. 2 As 149/2017-164; ze dne 28. 11. 2018, čj. 9 Azs 133/2018-93; a další).

[14] Přesto však NSS považoval za vhodné dodat k otázce spojení věcí další úvahy, aby jeho rozhodnutí bylo pro stěžovatelku srozumitelnější. Stěžovatelka má totiž pravdu v tom, že zákon (§ 39 s. ř. s.) počítá se spojováním věcí samostatným usnesením. Výluka takového usnesení z kasačního přezkumu má zabránit tomu, aby proti usnesení byla podávána samostatná kasační stížnost v době, kdy ještě není rozhodnuto o věci samé. Právě proto, že spojování věcí představuje postup v řízení, není ale vyloučeno, aby stěžovatel vznášel námitky proti takovému postupu v kasační stížnosti napadající rozhodnutí ve věci samé, pokud jej považuje za vadu řízení s vlivem na zákonnost (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2008, čj. 1 Afs 15/2008-100).

[15] V řízení před soudem platí, že není vadou, pokud rozhodnutí, které má podle zákona vydávat jen předseda senátu, a to formou usnesení, vydá soudní senát (kvalifikovanější těleso), a to formou rozsudku (čili formou kvalifikovanější). Pouhé

nedodržení formy tedy nemůže mít v tomto případě vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Fakt, že oproti věci 1 Afs 15/2008 nebylo v nynější věci spojeno samostatným usnesením, ale až rozsudkem ve věci samé, by tedy mohl stěžovatelku znevýhodnit, protože v důsledku tohoto (byť pouze formálně) nestandardního postupu soudu by se od NSS nedozvěděla, zda ji tento postup nemohl zkrátit na právech. Je také třeba zdůraznit, že výše citovaný rozsudek ve věci 2 Afs 3/2003, který citují další čtená rozhodnutí NSS až do současnosti, řešil situaci poněkud jinou: stěžovatel tam výslovně nenapadal spojení věcí a nepřinášel proti němu argumenty (jako je tomu zde), ale jen napadl rozsudek krajského soudu, který obsahoval mj. výrok o spojení věcí, „*v celém rozsahu*“ (tj. výslovně neupřesnil, že napadá jen výrok o zamítnutí žalob, ačkoli jeho argumentace mířila právě jen proti úvahám soudu ve věci samé). Proto NSS připojuje *obiter dictum* následující pasáž.

[16] V rozsudku ze dne 15. 6. 2006, čj. 7 Afs 41/2005-45, jehož se stěžovatelka dovolává, sice NSS vytkl krajskému soudu procesní postup, jímž krajský soud spojil žaloby ke společnému projednání výrokem svého rozsudku, zároveň však NSS uvedl, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. NSS odmítá argumentaci stěžovatelky v replice, podle níž tento závěr NSS vyslovil proto, že důvodem pro zrušení uvedeného rozsudku krajského soudu již byla jiná pochybení. Takto však rozsudek ve věci 7 Afs 41/2005 nevyznívá. V nyní řešené věci bylo spojení věcí namísto: skutkové okolnosti i právní důvody obou platebních výměrů byly téměř totožné, lišily se pouze rozdílnými zdaňovacími obdobími. Ostatně i stěžovatelka v kasační stížnosti v meritu věci předkládá jednu argumentaci k oběma rozhodnutím a nijak mezi nimi nerozlišuje, což je v rozporu s jejím vlastním tvrzením, že „*každé z rozhodnutí správního orgánu má své individuální aspekty z hlediska právní argumentace*“. Zejména však NSS neshledává, že by spojení věcí a procesní způsob, kterým krajský soud věci spojil, včetně způsobu vytvoření spisové značky, jakkoli poškodil stěžovatelku a zasáhl do jejích práv. Ani stěžovatelka netvrdí žádnou konkrétní újmu v souvislosti s výše uvedeným, kromě námitky týkající se rozhodnutí bez nařízení jednání, kterou soud vypořádá níže.

III. B. Rozhodnutí bez nařízení jednání

[17] Stěžovatelka dále namítá, že její souhlas s rozhodnutím věcí bez nařízení jednání se vztahoval pouze k řízením vedeným na základě původních žalob, nikoli však ke spojenému řízení. Uvádí, že pokud by jí krajský soud dal možnost vyjádřit se, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání v situaci, jakou krajský soud vytvořil spojením věcí, „*zásadně by nesouhlasila a ani nesouhlasí s rozhodnutím o takové věci bez nařízení jednání*“.

[18] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. *může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevysloví-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*

[19] NSS stěžovatelčině námitce nepřisvědčil. Stěžovatelka udělila souhlas k rozhodnutí o každé ze svých žalob bez jednání a tento souhlas za celou dobu řízení neodvolala. Krajský soud nebyl povinen stěžovatelku opětovně vyzývat k vyjádření. NSS nespatřuje žádný kvalitativní rozdíl v rozhodnutí bez nařízeného jednání u jednotlivých žalob a ve

pokračování

spojeném řízení. Ani stěžovatelka svou změnu názoru nijak racionálně nevysvětluje. Stěžovatelčino tvrzení, že pokud by jí dal krajský soud možnost vyjádřit se, zda souhlasí s rozhodnutím spojené věci bez nařízení jednání, tak by nesouhlasila, se proto soudu jeví jako účelové.

[20] Ke stěžovatelčině námitce, že měl krajský soud nařídit jednání, neboť tato potřeba vyplynula ze spisu, uvádí NSS následující. Soudní řízení správní je založeno na dispoziční zásadě, která vychází z odpovědnosti účastníků za úkony, které činí (srov. bod 20 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 2. 2016, čj. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Stěžovatelka vyjádřila souhlas s rozhodnutím o žalobách bez jednání, krajský soud ani neprováděl žádné nové důkazy podle § 77 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud proto nebyl povinen nařizovat jednání. Stěžovatelčin souhlas s rozhodnutím bez jednání nelze chápat podmíněně, jak stěžovatelka tvrdí, tedy že byl udělen „*pro případ, že by soud vyhodnotil předložené důkazy jako dostatečné s tím, že by žalobám bylo plně vyhověno, aniž by vznikla potřeba dále doplňovat dokazování, tvrzení či vysvětlení*“. Jednak to z formulace souhlasu nevyplývá, zejména by však soud k takovému souhlasu ani nemohl přihlídnout (srov. § 41a odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). NSS dále upozorňuje, že v nyní řešené věci byl v řízení před krajským soudem na prvním místě přezkum otázky, zda stěžovatelka unesla břemeno důkazní a břemeno tvrzení v daňovém řízení. Jestliže stěžovatelka tato svá břemena neunesla v daňovém řízení, zásadně to nemůže dohánět v řízení před krajským soudem (srov. bod 44 rozsudku NSS ze dne 3. 2. 2010, čj. 1 Afs 103/2009-232, č. 2033/2010 Sb. NSS), zejména však není úkolem krajského soudu, aby k tomu stěžovatelku sám nabádal při jednání v rámci poučovací povinnosti soudu. Stěžovatelka byla obeznámena se závěry žalovaného a bylo na ní, aby proti nim před krajským soudem argumentovala, a určila tak rozsah přezkumu napadených rozhodnutí krajským soudem. Přitom měla zvážit, zda požaduje nařízení jednání, či ne.

[21] NSS shrnuje, že krajský soud nepochybil, když rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

III. C. Posouzení činnosti stěžovatelčina jednatele

[22] Věcnou podstatou sporu je otázka, zda Ing. Modlitba vykonával pro stěžovatelku ve zdaňovacích obdobích let 2012 a 2013 závislou práci podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, nebo stěžovatelce poskytoval služby v rámci své samostatné výdělečné činnosti, jejichž úhrada představuje výdaj podle § 21 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

[23] Podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, ve znění do 31. 12. 2013, jsou **příjmy ze závislé činnosti** mimo jiné příjmy za práci jednatelů společností s ručením omezeným, a to i když nejsou povinni při výkonu práce pro společnost dbát příkazů plátce.

[24] Z obsahu správních spisů vyplývají následující informace. Předmětem stěžovatelčina podnikání bylo poskytování software; zpracování dat, služby databank, správa sítí; projektování elektrických zařízení; výroba, instalace a opravy elektronických zařízení. Stěžovatelka uzavřela dne 1. 10. 2003 s Ing. Modlitbou smlouvu o dílo č. Alc05/2003 na

dobu neurčitou. Touto smlouvou se Ing. Modlitba zavázal provádět pro stěžovatelku dílo spočívající v „implementaci a specializaci počítačových programů, jejich úpravy, opravy a údržbu, školení uživatelů programů o programovém vybavení, jiné úkony související se zaváděním počítačových systémů do provozu, a to na základě dílčích objednávek či zadání“. Od 10. 1. 2005 vykonával Ing. Modlitba pro stěžovatelku funkci jednatele a ředitele, při níž mimo jiné jménem stěžovatelky jednal a uzavíral smlouvy, zastupoval ji navenek a vůči úřadům, sjednával nové zakázky na softwarové a elektrotechnické práce podle jejich klíčových parametrů, předával dokončené práce a zajišťoval fakturace. Za rok 2012 předložil Ing. Modlitba stěžovatelce celkem 4 faktury, za rok 2013 celkem 5 faktur za „SW práce při výrobě prezentačních aplikací pro počítače a při testování kamery, údržbu SW a testování programů a údržbu elektronické dokumentace“, odpovídající celoročním objednávkám na provedení softwarových a elektrotechnických prací pro jednoho objednatele. Stěžovatelka uplatnila ve svých daňových tvrzeních úhradu těchto faktur jako výdajů podle § 21 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

[25] Správní orgány postavily závěr o výkonu závislé činnosti Ing. Modlitby zejména na následujících skutečnostech. Ing. Modlitba byl v kontrolovaném období jediným jednatelem společnosti. Pro stěžovatelku prováděl (a fakturoval) práce pravidelně, opakovaně, dlouhodobě a osobně, pro jiné subjekty práci nevykonával. Svou činností se podílel na zisku, fungování a prosperitě společnosti, stěžovatelka totiž neměla v rozhodné době žádné zaměstnance. Ing. Modlitba svou činností plnil stěžovatelčin předmět podnikání.

[26] Stěžovatelčina tvrzení, že díla vytvořená Ing. Modlitbou jsou díly autorskými, vyhodnotil žalovaný jako neprokázané. Uvedl, že stěžovatelka zaslala žalovanému části zdrojových kódů, soubory v jazyce počítačového programu CC++, avšak bez záhlaví, názvu, označení autora či data jeho vytvoření. Podle žalovaného údaje poskytnuté v této podobě neprokazují autorské dílo ani jeho vytvoření Ing. Modlitbou. Stěžovatelka ani v odpovědi na výzvu žalovaného neuvedla, jaká konkrétní díla Ing. Modlitba v rozhodných zdaňovacích obdobích vytvořil a fakturoval.

[27] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se způsobem, jakým se s věcí vypořádal krajský soud.

[28] Krajský soud i žalovaný vzali v úvahu konkrétní okolnosti případu, pečlivě je posoudili a vyhodnotili, že zjištění správce daně jednoznačně svědčí ve prospěch závěru, že činnost Ing. Modlitby materiálně představovala závislou činnost. Stěžovatelka přitom neprokázala skutečnosti vylučující tento závěr. Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou, že žalovaný ani krajský soud vůbec nerozlišují předmět činnosti Ing. Modlitby. Krajský soud i žalovaný výslovně uvedli, že § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů nelze vnímat jako fikci, která dopadá na všechny případy bez dalšího, ale je potřeba vždy zkoumat okolnosti konkrétního případu, a tento závěr promítli do svých rozhodnutí. Krajský soud vzal v úvahu specifika tohoto případu a posuzované činnosti a vyhodnotil je ve světle citované judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. V bodě 28 rozsudku krajský soud přehledně shrnul judikaturu, v níž NSS posoudil činnost společníků a jednatelů pro jejich společnosti s ručením omezeným jako příjmy ze závislé činnosti podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů. V bodech 29 a 33

pokračování

krajský soud vyjmenoval společné rysy citované judikatury s touto věcí a užil judikaturní závěry na skutkové okolnosti tohoto případu. Stěžovatelčina námitka, podle níž krajský soud posoudil činnost jako závislou bez ohledu na její předmět a jen z toho důvodu, že je vykonávána pro společnost jednatelem společnosti, je v přímém rozporu s odůvodněním rozsudku.

[29] Krajský soud ani žalovaný nevyvozují výkon závislé práce ze smlouvy o výkonu funkce jednatele, jak tvrdí stěžovatelka, ale ze souhrnu skutečností vyjmenovaných v bodech 30 až 33 rozsudku krajského soudu.

[30] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani stěžovatelčině námitce, podle níž Ing. Modlitba vytvářel pro společnost autorská díla. Stěžovatelka neprokázala, že výsledkem činnosti Ing. Modlitby fakturované stěžovateli v rozhodném období byla autorská díla. NSS stěžovatelku ve zbytku odkazuje na body 35 až 47 rozsudku, v nichž se krajský soud s touto otázkou podrobně vypořádal. K výtce žalovaného, že předložená ukázka práce Ing. Modlitby neobsahuje podpis autora, se přesvědčivě vyjádřil krajský soud v bodě 45 rozsudku. Stěžovatelka cituje § 2 autorského zákona, podle kterého se za dílo považuje též *počítačový program, je-li původní v tom smyslu, že je autorovým vlastním duševním výtvozem*, a podle nějž se *jiná kritéria pro stanovení způsobilosti počítačového programu a k ochraně se neuplatňují*. Stěžovatelka však neprokázala, že Ing. Modlitba jí v rozhodném období takové výtvoře dodal.

[31] Závěry správních orgánů a krajského soudu nejsou ani v rozporu se stěžovatelkou citovanými pasážemi rozsudků NSS ze dne 24. 2. 2005, čj. 2 Afs 62/2004-70, a ze dne 28. 4. 2005, čj. 6 Afs 24/2004-109. Na rozdíl od citovaných věcí Ing. Modlitba vykonával pro stěžovatelku práci dlouhodobě a soustavně. Rovněž nelze říci, že by výkon jeho práce byl podmíněn faktory do značné míry nezávislými na vůli zadavatele (např. sezónní práce, práce závislé na počasí či práce podmíněné uskutečňováním jednorázově získané zakázky).

[32] Ke stěžovatelčiným námitkám ohledně smluvní volnosti stran NSS odkazuje na bod 47 rozsudku krajského soudu. Pro právní hodnocení činnosti jako závislé je rozhodná její materiální povaha, nikoli formální vymezení vztahů. Stejně tak není bez dalšího rozhodná vůle stran, nemá-li základ ve specifické povaze činnosti, která by vyžadovala poskytnutí většího prostoru pro svobodnou vůli stran. Bylo na stěžovateli, aby tuto specifickou povahu činnosti prokázala.

[33] Stěžovatelka namítá neúplné zjištění skutkového stavu a porušení zásady materiální pravdy. NSS znovu opakuje, že nebylo úkolem krajského soudu, aby se snažil sám ze své iniciativy zjišťovat charakter práce Ing. Modlitby. Procesní postavení účastníků daňového řízení je ovládáno zásadou materiální pravdy (rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS). Úkolem krajského soudu je potom především přezkoumat, zda daňový subjekt unesl v řízení před správními orgány břemeno tvrzení a břemeno důkazní, respektive otázku rozložení důkazního břemene (k tomu podrobněji body 11-18 rozsudku krajského soudu). Krajský soud správně vyhodnotil, že správce daně prokázal důvodné pochybnosti o úplnosti předkládaných tvrzení a listin ve vztahu

k činnosti Ing. Modlitby, která byla předmětem faktur. Stěžovatelka tyto pochybnosti přesvědčivě nevyvrátila.

[34] Pro úplnost NSS dodává, že nepovažuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný. V rozsudku nechybí reakce na žádnou z žalobních námitek, odůvodnění je velmi podrobné a zcela srozumitelné.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Stěžovatelčiny námitky nebyly důvodné, NSS proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[36] Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu